

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

19 iunie 2013

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Petru Ursache,

Judecători - Elena Covalenco, Nicolae Gordilă,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 martie 2013 declarat de către inculpatul

Carazan Dumitru Grigore, născut la 13 august 1991, originar și domiciliat în s.Schineni, r-nul Soroca.

Cauza a fost examinată în prima instanță de la 08.11.2012 pînă la 17.12.2012; în instanța de apel de la 29.01.2013 pînă la 18.03.2013; în instanța de recurs de la 28.05.2013 pînă la 19.06.2013.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Militare din 17 decembrie 2012, Carazan Dumitru a fost condamnat în baza art.371 alin.(1) Cod penal la 3 ani închisoare și în baza art.381 alin.(1) Cod penal la 200 ore muncă neremunerată în folosul comunității, iar în temeiul art.84, 87 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa de 3 ani 3 luni închisoare.

În baza art.85 Cod penal, la pedeapsa aplicată a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei fixate prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18.10.2011, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis.

Acțiunea civilă a fost admisă, încasându-se de la Carazan Dumitru în beneficiul Batalionului de Transmisiuni prejudiciul material în sumă de 587,29 lei.

2. Potrivit sentinței și încheierii din 18 decembrie 2012, s-a constatat că Carazan Dumitru, fiind încorporat în rândurile Forțelor Armate ale R.Moldova la 21 decembrie 2010 de către Secția administrativ-militară a r-lui Soroca și repartizat pentru îndeplinirea serviciului militar în termen, cu acordarea gradului militar de „soldat”, în Brigada nr.2 Infanterie Motorizată, la 20 octombrie 2011, s-a prezentat la sediul Procuraturii militare Chișinău, amplasate în mun.Chișinău, str.Columna nr.143, pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală, care a devenit pe perioada aflării lui în incinta Procuraturii, ca loc a serviciului militar și, urmărind scopul eschivării de la serviciul militar, adică al dezertării, la ora 12.00 a părăsit samavolnic locul serviciului militar și și-a petrecut timpul după propriu său plac, pînă la 16 noiembrie 2011, ora 15.30, când benevol s-a prezentat la Procuratura militară mun.Chișinău fiind condus în unitatea militară.

Tot el, la 16 decembrie 2011, ora 09.00, fiind militar în termen și îndeplinind serviciul militar în Batalionul de Transmisiuni dislocat în mun.Chișinău, str.Petrarilor nr.3, urmărind scopul eschivării de la serviciul militar, adică al dezertării, a părăsit samavolnic dispunerea Batalionului de Transmisiuni deplasându-se la domiciliul prietenei sale în s.Popești, r-nul Drochia, unde și-a petrecut timpul după propriul său plac pînă la 27 februarie 2012, ora 10.00, fiind depistat și prezentat Procuraturii militare mun.Chișinău.

Tot el, la 16 decembrie 2011, după dezertarea comisă din dislocarea Batalionului de Transmisiuni, a pierdut uniforma militară eliberată pentru folosință personală în timpul

efectuării serviciului militar, costul căreia conform certificatului-calcul eliberat de Batalionul de Transmisiuni, constituie 587,29 lei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul Carazan Dumitru, care a solicitat casarea acesteia, rejudicarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința sa de sub învinuirea în baza art.371 alin.(1) Cod penal, pe motiv că concluzia instanței de fond privind vinovăția lui este bazată pe declarațiile martorilor, care nu corespund realității, precum și pe declarațiile date de el fiind influențat și agresat fizic și moral de către procurorii din Procuratura militară, sentința în partea condamnării sale pentru dezertare este ilegală, el nu este subiect al infracțiunii date, deoarece fiind condamnat anterior la închisoare nu putea fi încorporat repetat în Forțele Armate. Cu referire la învinuirea înaintată în baza art.381 alin.(1) Cod penal inculpatul a invocat că recunoaște vina, este de acord să restituie costul echipamentului pierdut, solicitând să-i fie aplicată o pedeapsă echitabilă în raport cu infracțiunea comisă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 martie 2013, a fost respins, ca nefondat, apelul inculpatului cu menținerea sentinței.

Instanța de apel a constatat că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept just ajungând la concluzia că inculpatul este vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art.371 alin.(1), art.381 alin.(1) Cod penal, fiindcă probele administrate în cadrul cercetării judecătorești din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, dovedesc cu certitudine vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunilor incriminate, ceea ce rezultă din declarațiile inculpatului D.Carazan, care a recunoscut vina parțial, a martorilor M.Gavriliuc, A.Pîslari, S.Marian, V.Botnari, A.Hlopeanico, A.Ghervas, E.Rurac și actele cauzei: extrasul din ordinul nr.32 din 16.02.2011; adeverința nr.172 din 23.03.2011; procesul-verbal din 16.11.2011 în care este constatată prezența lui D.Carazan în incinta Procuraturii militare Chișinău; extrasul din ordinul nr.226 din 17.11.2011, ce confirmă că soldatul D.Carazan se consideră sosit în unitate la 17.11.2011 din dezertare și inclus la aprovizionare cu hrană începând cu 18.11.2011; extrasele din ordinele nr.226 din 17.11.2011, nr.233 din 16.11.2011, nr.255 din 16.12.2011, ce confirmă că soldatul D.Carazan este considerat sosit din Bg2 IMo cu includerea în tabelul nominal și la toate felurile de asigurare; certificat-calcul din 01.01.2012, ce atestă că D.Carazan a părăsit unitatea militară la 16.12.2011 în uniforma militară, costul căreia constituie 587,29 lei.

La fel, instanța de apel a conchis că prima instanță corect a apreciat critic afirmațiile inculpatului D.Carazan referitor la faptul că a părăsit sediul Procuraturii militare din motiv că se temea că dacă va reveni în Bg2 IMo va avea probleme și chipurile avea necesitatea de a primi consultația avocatului, deoarece sînt declarative și nu și-au găsit confirmare, fiind date cu scopul de a-și ameliora situația, fiindcă acesta a fost informat de procurorul E.Rurac că îndată va fi transferat în altă unitate, ceea ce se confirmă și prin extrasele din ordinele examinate de instanță.

De asemenea, instanța de apel a reținut că la momentul comiterii dezertării din incinta Procuraturii militare Chișinău, unde D.Carazan a fost citat în mod legal și s-a prezentat în perioada efectuării serviciului militar în termen, chiar dacă procuratura nu este unitate militară, aceasta urmează a fi considerată ca un loc de efectuare a serviciului militar de către inculpat. Faptul că uniforma militară cu care era echipat inculpatul a fost pierdută, indică la intenția acestuia de a se eschiva de la serviciul militar pentru totdeauna și nu numai pentru o careva perioadă de timp în legătură cu apariția unor probleme de ordin personal.

La fel, instanța de apel a apreciat critic argumentele inculpatului D.Carazan referitor la faptul că în timpul urmăririi penale a dat declarații fiind influențat, agresat fizic și moral de către procurorii din Procuratura militară, deoarece aceste afirmații au fost minuțios verificate și nu s-au adeverit, fiind emisă la 04.04.2012 ordonanța de refuz în începerea urmăririi penale (f.d.163, vol.2).

Referitor la argumentele invocate de inculpat, precum că fiind condamnat prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18.10.2011 la pedeapsa închisorii cu suspendarea executării ei pe termen de probă, urma să fie eliberat de la satisfacerea serviciului militar în continuare, instanța le-a considerat neîntemeiate, deoarece potrivit art.23 alin.(2) lit.e) al Legii nr.1245 din 18.07.2002 „Cu privire la pregătirea cetățenilor pentru apărarea Patriei”, eliberarea militarului din serviciul militar se efectuează în legătură cu condamnarea, prin hotărârea instanței de judecată rămasă definitivă, la privațiune de libertate, iar noțiunea de închisoare, stipulată în art.70 Cod penal, înseamnă privarea de libertate a persoanei condamnate prin izolarea de societate, de mediul normal de viață, limitarea libertății acesteia prin plasare pe un anumit termen în penitenciar. Astfel, instanța de apel a concluzionat că inculpatul fiind încorporat la 21.12.2010, la momentul condamnării avînd statut de militar în termen și, fiindu-i stabilită o pedeapsă condiționată, urma să satisfacă serviciul militar în continuare, mai mult că în privința acestuia nu a fost emis vreun ordin de eliberare din serviciu militar în termen.

Totodată, instanța de apel a concluzionat că la stabilirea pedepsei inculpatului prima instanță, ținînd cont de prevederile art.7, 75-78 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social a faptelor comise, de lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, de comportamentul acestuia pînă și după săvîrșirea infracțiunilor, că la locul serviciului militar se caracterizează satisfăcător, este tînăr și de influența pedepsei stabilite asupra corectării lui, că după aplicarea pedepsei condiționate nu și-a făcut concluziile necesare și din nou a comis infracțiuni, corect a ajuns la concluzia că pedeapsa condiționată aplicată anterior acestuia nu și-a atins scopul de reeducare și corijare.

Reieșind din aceste circumstanțe și din prevederile art.90 alin.(11) Cod penal, instanța de apel a conchis că condamnarea inculpatului cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu poate fi aplicată, deoarece acțiunile educative întreprinse în privința acestuia de comandamentul unității militare nu și-au atins scopul de corijare și reeducare, fapt ce denotă că aplicarea altor categorii de pedepse mai blînde, decît pedeapsa cu închisoarea nu este rațională, urmînd a i se aplica pedeapsa sub formă de închisoare.

5. Împotriva hotărîrii nominalizate a declarat recurs ordinar inculpatul D.Carazan care, fără a invoca vreun temei prevăzut de art.427 Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de achitare, pe motiv că faptele sale nu întrunesc elementele infracțiunilor incriminate, invocînd repetat aceleași motive cum au fost invocate în apel și descrise la pct.3 al prezentei hotărîri.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Conform art.427 alin.(1) Cod de procedură penală hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru repararea erorilor de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile stipulate în acest articol.

Recurentul în recursul declarat nu a invocat vreun temei prevăzut de art.427 Cod de procedură penală, dar din conținutul acestuia reiese că dînsul consideră hotărîrile judecătorești ilegale pe motiv că în acțiunile lui lipsesc elementele infracțiunilor incriminate, temei prevăzut de art.427 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală.

Potrivit art.427 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Raportînd norma dată la situația în cauză, Colegiul conchide că acest temei nu și-a găsit confirmare, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurent.

După cum rezultă din conținutul recursului, autorul acestuia nu este de acord cu condamnarea lui, considerînd că nu este subiect al infracțiunilor imputate, deoarece anterior a

fost condamnat la privațiune de libertate, astfel că acțiunile lui nu întrunesc elementele infracțiunii.

Sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

La acest capitol, Colegiul constată că prima instanță, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, martorii, a cercetat actele cauzei apreciindu-le în mod obiectiv, care au format convingerea judecătorului că vinovăția lui D.Carazan în săvârșirea infracțiunilor imputate pe deplin a fost dovedită.

Instanța de apel, respectînd prevederile art.414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate și a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță, expusă mai sus, deoarece argumentele apărării nu și-au găsit confirmare în ședința de judecată.

Din conținutul deciziei rezultă că această concluzie s-a tras avînd în vedere depozițiile inculpatului, a reprezentantului părții vătămate, a martorilor M.Gavriliuc, A.Pîslari, S.Marian, V.Botnari, A.Hlopanicov, A.Ghervas, E.Rurac și actele cauzei: extrasul din ordinul nr.32 din 16.02.2011; procesul-verbal din 16.11.2011 în care este constatată prezența lui D.Carazan în incinta Procuraturii militare Chișinău; extrasul din ordinul nr.226 din 17.11.2011, ce confirmă că soldatul D.Carazan se consideră sosit în unitate la 17.11.2011 din dezertare și inclus la aprovizionare cu hrană începînd cu 18.11.2011; extrasele din ordinele nr.226 din 17.11.2011, nr.233 din 16.11.2011, nr.255 din 16.12.2011, ce confirmă că soldatul D.Carazan este considerat sosit din Bg2 IMo cu includerea în tabelul nominal și la toate felurile de asigurare; certificat-calcul din 01.01.2012, ce atestă că D.Carazan a părăsit unitatea militară la 16.12.2011 în uniforma militară, probe care, luate în ansamblu, dovedesc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor imputate.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunilor imputate lui D.Carazan, inclusiv vinovăția acestuia, după cum rezultă din hotărîrile instanțelor de judecată, care s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-au motivat concluzia prin cumulul de probe pertinente, concludente și utile, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Colegiul penal atestă că, potrivit conținutului deciziei instanței de apel, se observă că aceasta și-a motivat soluția adoptată, oferind răspunsuri la toate motivele apelului declarat de inculpat. De fapt, recurentul nu este de acord cu aprecierea dată de către instanța de fond și de apel a probelor administrate și cercetate în instanța de judecată, considerînd că acestea nu dovedesc vinovăția lui în comiterea infracțiunilor imputate, el nefiind subiect al infracțiunilor incriminate, motivînd că în timpul săvârșirii faptelor reținute prin sentință, dînsul era încorporat ilegal în serviciul militar, fiindcă a fost condamnat la închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe termen de probă, în legătură cu ce urma să fie eliberat de la satisfacerea serviciului militar.

La acest capitol, instanțele, cu referire la art.70 Cod penal și art.23 alin.(2) lit.d) din Legea nr.1245 din 18.07.2002 „Cu privire la pregătirea cetățenilor pentru apărarea Patriei”, au dat un răspuns argumentat și motivat, concluzionînd că inculpatul fiind încorporat la 21.12.2010, la momentul condamnării avea statut de militar în termen și, fiindu-i stabilită o pedeapsă condiționată, urma să satisfacă serviciul militar în continuare.

Mai mult că, potrivit prevederilor art.282 Cod de executare, supravegherea comportamentului militarului condamnat în perioada pentru care a fost amînată sau suspendată executarea pedepsei este exercitată de către comandamentul militar respectiv, în

condițiile prevăzute de legislația în vigoare.

Nu poate fi reținut nici temeiul recurentului că instanțele nu au luat în considerație faptul că dînsul anterior a fost condamnat la 6 luni închisoare de către Judecătoria or.Sevsk, regiunea Breansk, F.Rusă, deoarece, în primul rînd, inculpatul nu a invocat acest motiv în instanțele de judecată, în al doilea rînd, în materialele cauzei lipsește o astfel de sentință, așa cum lipsește și confirmarea că sentința dată a fost recunoscută pe teritoriul R.Moldova în conformitate cu legislația în vigoare.

Astfel, argumentele recurentului, precum că în acțiunile lui lipsesc elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute la art.371 alin.(1), 381 alin.(1) Cod penal, nu pot fi reținute, mai mult că, în susținerea cererii de apel cu referire la învinuirea înaintată în baza art.381 alin.(1) Cod penal, inculpatul a recunoscut vina, fiind de acord să restituie costul echipamentului pierdut, solicitînd să-i fie aplicată o pedeapsă echitabilă în raport cu infracțiunea comisă (f.d.58, 77, v.3).

Totodată, Colegiul remarcă că recursul repetă textul apelului și argumentele expuse de recurent au fost anterior invocate în apel, iar instanța de apel minuțios le-a examinat și, apreciind toate probele din dosar, examinîndu-le în ansamblu, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor, corect considerînd neîntemeiate argumentele apelantului.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Pedeapsa este stabilită inculpatului cu respectarea prevederilor art.61, 75-76 Cod penal, în limita sancțiunilor normelor penale în baza cărora a fost declarat vinovat, ținîndu-se seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social al infracțiunilor comise, persoana acestuia și de toate circumstanțele cauzei în baza cărora instanța de apel a considerat imposibilă reeducarea și corijarea inculpatului fără izolarea de societate.

În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de inculpat, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Carazan Dumitru împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 martie 2013 în propria lui cauză penală, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 03 iulie 2013.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Elena Covalenco

Nicolae Gordilă